

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Te voi revedea

continuarea romanului

Și dacă e adevărat...

Traducere din franceză de
Marie-Jeanne Vasiloiu

„Totuși, gravitația nu poate fi făcută responsabilă
pentru că ne cade cineva cu tronc.”

ALBERT EINSTEIN

Arthur își plăti nota la recepția hotelului. Îi mai rămânea destul timp ca să dea o raită prin cartier. Funcționarul de la biroul de bagaje îi înmână o chitanță pe care și-o îndesă în buzunarul hainei. Traversă curtea și o luă în sus, pe strada Beaux-Arts. Pavajul spălat cu jeturi puternice de apă se usca sub primele raze de soare. Pe strada Bonaparte, în câteva magazine, se simțea de pe acum animația. Arthur șovăi în fața unei vitrine de patiserie, apoi își văzu iar de drum. Puțin mai sus, clopotnița albă a bisericii Saint-Germain-des-Prés se contura pe fundalul cerului viu colorat al dimineții ce abia începea. Merse până în piața Fürstenberg, încă pustie. Un oblon de fier se ridica. Arthur o salută pe tânăra florăreasă îmbrăcată într-un halat alb, care îi dădea o încântătoare înfățișare de chimistă. Buchetele multicolore alcătuite de ea — adesea împreună cu el — împodobeau cele trei încăperi ale micului apartament pe care, cu două zile în urmă, Arthur încă îl mai ocupa.

Florăreasa îi răspunse la salut, fără să știe că n-avea să-l mai revadă.

În ajunul weekendului, când îi înapoiase portăresei cheile, închisese ușa peste câteva luni de viață trăite în străinătate și peste cel mai extravagant proiect arhitectural pe care îl realizase: un centru cultural franco-american.

Poate că avea să se întoarcă, într-o bună zi, însoțit de femeia care îi ocupa toate gândurile, pentru a-i arăta străzile înguste din acest cartier, pe care îl iubea atât de mult. Ar merge împreună de-a lungul malurilor Senei, unde prinsese gustul plimbărilor chiar și în zilele ploioase, frecvente în capitală.

Se așeză pe o bancă, să scrie scrisoarea care îi stătea pe inimă. Când ajunse aproape de sfârșit, închise plicul din hârtie Rives, fără să-l lipească, și-l băgă în buzunar. Se uită la ceas și o luă înapoi spre hotel.

Taxiul n-avea să mai întârzie mult; avionul urma să decoleze peste trei ore.

În seara asta, după lunga absență pe care și-o impusesese, avea să se întoarcă în orașul lui.

1

Cerul de deasupra golfului San Francisco părea cuprins de flăcări roșietice. Prin hublou se zărea Golden Gate, ieșind din vălătucii de ceață. Avionul se înclină la verticala Tiburonului, începu să piardă încet din înălțime, îndreptându-se spre sud, și viră din nou, survolând San Mateo Bridge. Din interiorul cabinei, îți lăsa impresia că avea să alunece în felul acesta spre mlaștinile sărate, care străluceau cu mii de focuri.

*

Decapotabila Saab se strecură printre două camioane și tăie, în diagonală, trei benzi, fără să-i pese de semnalele făcute de farurile câtorva șoferi nemulțumiți. Părăsi autostrada 101 și izbuti, la țanc, să o ia pe breteaua care ducea la aeroportul internațional San Francisco. Ajuns în josul pantei, Paul încetini, ca să verifice direcția, pe panourile indicatoare. Se înfurie fiindcă greșise intersecția și dădu înapoi pe mai bine de o sută de metri, ca să găsească intrarea parării.

*

În cockpit, ordinatorul de bord indică altitudinea de șapte sute de metri. Peisajul se schimbă din nou. O mulțime de turnuri, unele mai moderne decât altele, se decupau în lumina asfințitului. Voleturile aripilor se desfășurau, măbind sustentația aparatului și îngăduindu-i să-și reducă tot mai mult viteza. Zgomotul surd al trenului de aterizare nu întârzie să se facă auzit.

*

În interiorul terminalului, panoul de afișare indica deja că zborul AF007 tocmai aterizase. Paul țâșni, cu sufletul la gură, de pe scara rulantă și se năpusti spre pasaj. Marmura era alunecoasă, el derapă la viraj, se apucă la timp de mâneca unui comandant de bord, care mergea în sens opus, abia dacă avu timp să se scuze și o rupse iar la fugă, ca nebunul.

*

Airbus-ul A340, de la Air France, înainta încet pe pistă; botul lui ciudat se apropia într-un chip impresionant de geamul terminalului. Zgomotul motoarelor se stinse într-un lung șuierat, iar pasarela de pistă fu desfășurată până la fuselaj.

*

În spatele barierei de la sosirile internaționale, Paul se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi și

încercând să-și tragă sufletul, ușile culisante se dădură în lături și valul primilor pasageri începu să se reverse în sala de așteptare.

În depărtare, o mână se agita în mijlocul mulțimii; Paul își croi drum printre oameni și ieși în întâmpinarea celui mai bun prieten al său.

— Mă strângi cam tare, îi spuse Arthur lui Paul, care îl îmbrățișa.

Dintr-un chioșc, o femeie îi privea înduioșată.

— Potolește-te, chestia asta devine jenantă, insistă Arthur.

— Nici nu știi ce dor mi-a fost de tine, zise Paul, trăgându-l spre ascensoarele care duceau la parcare.

Prietenul lui îl privi în zeflema.

— Ce-i cu cămașa asta hawaiiană de pe tine? Te crezi Magnum?

Paul se privi în oglinda liftului și făcu o strâmbătură, încheindu-și un nasture de la cămașă.

— Am fost la Delahaye Moving, ca să-ți deschid noul apartament, continuă Paul. Oamenii care s-au ocupat de mutare ți-au adus cutiile alaltăieri. Am făcut puțină ordine cum am putut și eu. Ai cumpărat tot Parisul sau le-ai mai lăsat totuși și lor două-trei lucruri prin magazine?

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de toate; apartamentul e bun?

— Ai să vezi, cred că o să-ți placă; și, pe urmă, nu ești departe de birou.

De când terminase Arthur impunătoarea construcție a centrului cultural, Paul făcuse tot ce i-a stat în putință ca să-l convingă să se întoarcă la San Francisco, pentru că nu izbutise să umple cu nimic golul lăsat în viața lui de plecarea celui pe care îl iubea ca pe un frate.

— Orașul nu s-a schimbat cine știe ce, spuse Arthur.
— Noi am construit două turnuri între străzile a 14-a și a 17-a, un hotel și niște birouri, și tu zici că orașul nu s-a schimbat?

— Cum merge biroul de arhitectură?

— Dacă dăm deoparte problemele pe care le-am avut cu clienții tăi parizieni, totul merge aproape bine. Maureen vine din concediu peste două săptămâni; ți-a lăsat un bilet la birou, moare de nerăbdare să te revadă.

Pe toată durata șantierului de la Paris, Arthur și asistentă lui vorbiseră de mai multe ori pe zi; ea îi rezolvase toate afacerile în curs.

Paul aproape că rată ieșirea de pe autostradă și o tăie din nou pe diagonală, ca să ajungă la centura ce deservea strada a 3-a. Un concert de claxoane salută periculoasa manevră.

— Îmi pare rău, zise el, privind în oglinda retrovizoare.

— Oh, fii pe pace, după ce ai avut de-a face cu piața Etoile, nu te mai sperie nimic.

— Ce-i aia?

— Locul cu cele mai mari ambuteiaje din lume. Mai ceva ca mașinuțele de la Luna Park. Și unde mai pui că e gratuit!

Arthur profitase de ocazie că se opriseră la intersecția cu Van Ness Avenue, ca să ridice capota. Acoperișul se plie cu un scrâșnet îngrozitor.

— Nu mă pot hotărî să mă descotorosesc de mașina asta, spuse Paul. E ea cam reumatică, dar ține la tăvăleală.

Arthur coborî geamul și trase în piept aerul mării.

— Și? Cum e Parisul? întrebă Paul, plin de entuziasm.

— Cu mulți parizieni!

— Și pariziencele?

— Tot elegante!

— Dar tu și pariziencele? Ai avut aventuri?

Arthur îi răspunse după o pauză.

— Nu m-am călugărit, dacă la asta se referă întrebarea ta.

— Eu îți vorbesc despre chestii serioase. Ești îndrăgostit?

— Dar tu? întrebă Arthur.

— Burlac!

Saab-ul o luă pe Pacific Street, înspre nordul orașului. La intersecția cu Fillmore, Paul se opri la bordură.

— Iată-ne în fața noului tău *home sweet home*. Sper să-ți placă; dacă nu te simți bine aici, o să putem aranja cu agenția imobiliară. Nu e simplu să alegi pentru altcineva...

Arthur își întrerupse prietenul; era sigur de pe acum că apartamentul îi va plăcea.

Traversară holul micului imobil, încărcăți de bagaje. Liftul îi duse la etajul trei. Trecând pe culoar, prin dreptul apartamentului 3B, Paul îl informă pe Arthur că îi văzuse vecina. „O frumusețe”, șopti el, răsucind cheia în broasca ușii din față.

Din salon, privirea cădea pe acoperișurile din Pacific Heights. Noaptea înstelată intra în încăpere. Muncitorii de la mutări așezaseră ici-colo mobila sosită din Franța și montaseră planșeta de arhitect în fața ferestrei. Cutiile cu cărți fuseseră golite, iar conținutul lor umplea deja rafturile bibliotecii.

Arthur se apucă imediat să mute mobila, așezând canapeaua cu fața spre fereastră și împingând cele două fotolii spre micul șemineu.

— Văd că nu te-ai dezbărat de maniile tale.